

ПРО ОНУКА ТА ПРО ДІДА

Дні за днями проживаєш,
Вже десятки тисяч маєш,
Все згадати неможливо,
Впливає лиш важливе.

Пам'ять видасть вибірково
В переміжку старе з новим,
Що зумієш виділяти,
Будеш чітко пам'ятати.

Найважливіші події –
Називать не варто всі їх,
Та онук як народився,
Новий зміст життя з'явився.

Ця подія збагатила,
Додала нової сили,
Наче райдуга заграла,
Навкруги все заспівало.

А коли узяв на руки,
Із мого дитинства звуки
Все навкруг заповнили,
Душу ніжністю зігріли.

Пригадав себе із дідом,

Як сиділи за обідом,
Як в саду порядкували,
Як тихенько розмовляли.

І тоді мені здавалось,
Все від діда дізнавалось.
А тепер я теж онуку
Передам свою науку.

Прокладу місток в майбутнє,
І корінням щоб могутнім
Проростати міцно роду,
Не було щоб переводу.

І нащадки б пам'ятали,
Ким були діди їх, знали.
Сподіваюсь на онука,
Він візьме мою науку.

Ось роки вже пролетіли,
Влітку з Тьомою ходили,
Руку дідову тримає
І невпинно все питає.

Хоче все скрізь обходити
І в Щасливому відкрити,
Все навколо відшукати,
Діда все про все спитати.

Ми, Артеме, все обійдем,
Аж до обрію ще дійдем!
Нас багато справ чекають,
Хай мого онука знають.

Справжня радість спілкуватись,
Разом з ним малим ставати,
Як я хочу, щоб в споми́ні
Збереглися ці хвилини!

Щоб Артему здоровилосьь,
Щоб йому в житті щастило,
І нехай колись пізнає
Радість дідову, що маю.

Хочу також я діждатись,
Як він буде виростати,
І колись би порадіти,
Як вже будуть в нього діти.

Дата написання вірша: 2021-01-08